

Wprowadzenie

Po burzliwej dyskusji toczącej się w Polsce od lat na temat kształtu opieki zdrowotnej i wprowadzania kolejnych reform, które miały być lekiem dla systemu opieki zdrowotnej, wprowadzono zasadnicze zmiany ustawą o działalności leczniczej.

Nowe przepisy miały być receptą na narastające dysproporcje w dziedzinie ochrony zdrowia pomiędzy możliwościami państwa a potrzebami Polaków, a także na rosnące zadłużenie samorządowych placówek służby zdrowia. Dalsze zadłużanie się placówek służby zdrowia, a przede wszystkim szpitali, groziło drastycznym obniżeniem jakości i dostępności do świadczeń zdrowotnych.

Konfrontacja coraz silniejszego sektora niepublicznego i wielu efektywnie zarządzanych publicznych zakładów opieki zdrowotnej doprowadziła do postawienia tez, które legły u podstaw wprowadzonej w życie ustawy o działalności leczniczej.

Kolejna próba, tym razem głębsza, reformy systemu coraz bardziej zbliżyła nas do rynkowego modelu opieki zdrowotnej i uświadomienia nam odpowiedzialności za działania na tym polu.

Zapisane w nowej ustawie mechanizmy wyznaczyły nowe warunki prowadzenia działalności leczniczej, „zmuszając” podmioty tworzące, jak ustawa nazywa dotychczasowe organy założycielskie, do podejmowania decyzji, wskazując jednocześnie czas na przeprowadzenie zmian.

Ustawa stała się silnym bodźcem dla kontynuacji reformy sektora ochrony zdrowia po stronie świadczeniodawców, pozostawiając jednak, jak do tej pory, system po stronie płatnika w dotychczasowym kształcie.

Nie zmienia to faktu, że zarówno podmioty lecznicze, jak i ich podmioty tworzące, stały wobec strategicznej zmiany funkcjonowania. Umiejętność poradzenia sobie w nowej sytuacji wyznaczy miejsce tych podmiotów na mapie świadczeń opieki zdrowotnej, wystawi ocenę podmiotom tworzącym zarówno publicznym, jak i niepublicznym oraz zdecyduje o przyszłym kształcie systemu ochrony zdrowia w Polsce. Ma to szczególne znaczenie wobec otwarcia granic Unii Europejskiej na swobodny przepływ osób uprawnionych do korzystania ze świadczeń zdrowotnych, co w konsekwencji nie tylko osłabi

dotychczasowe ograniczenia systemu ochrony zdrowia, ale też wprowadzi silne impulsy konkurencyjności.

Zmiany dotknęły więc wszystkie podmioty prowadzące działalność leczniczą, zarówno podmioty lecznicze będące przedsiębiorcami, a więc dawne NZOZ-y i spółki, jak i niebędące przedsiębiorcami, a więc dawne SPZOZ-y i instytuty oraz dotyczą prywatnych praktyk zawodowych – lekarskich, jak również pielęgniarskich.

Autorzy książki w przystępny sposób przedstawiają kolejne kroki działalności leczniczej prowadzonej przez różne podmioty – od wyboru rodzaju i zakresu działalności oraz strategii działania, poprzez rejestrację podmiotu, zasady spełniania wymagań dotyczących podmiotów, problematykę finansów i jakości, spraw kadrowych i omówienie narzędzi zarządzania, aż do problematyki związanej z marketingiem i współpracą między podmiotami. Książka w swojej treści skupia się na praktycznych elementach popartych doświadczeniem autorów oraz zarządzających podmiotami sektora ochrony zdrowia, wskazując narzędzia do prowadzenia i dokonywania ich przekształceń.

W książce wyjaśniono pojęcia stosowane w ustawie o działalności leczniczej, wskazując zasady funkcjonowania podmiotów leczniczych. Wymieniono i omówiono formy działalności leczniczej, a co najważniejsze, udzielono odpowiedzi na pytania: w jaki sposób dokonać przekształceń, jakimi narzędziami zarządczymi się posługiwać, by dobrze zaplanować i przeprowadzić zmiany, jak rozpoznać otoczenie i określić możliwą do spełnienia w nim rolę świadczeniodawców.

W książce poruszono także temat prowadzenia dokumentacji medycznej pod kątem przepisów prawa i wymogów płatnika.

Mamy nadzieję, że książka będzie pomocą w zakładaniu podmiotów leczniczych i praktyk zawodowych, pomoże w wyborze drogi rozwoju oraz spełni oczekiwania zarządzających tymi podmiotami i praktykami w ich dalszym prowadzeniu, czego Państwu i sobie życzy

Zespół autorów